

предумя та ми каза: „Керейи- скоро додго не
е догорела свощьта. Въз искааъ да лу говоря и
казахъ лу нбъу, но какво лу казахъ не помня
сега. Помня обаче, че той излъже и въ крайна
послъ се обърна та презъ прага отлърна ми
сериозно нбкохъ и каио трясенито ми рече:
„Да би мирно седбло, не би гудо видбло“
и си отиде.

Како си потелихъ азъ презъ ондзи данга
нощъ, въ онди зайворъ тамо отъ младъ, отъ
блани и кокошницъ, „единъ Господъ знае“ — ако
знае Господъ за тежкмата на слабита
отъ смитъ и за ония пакосри, що мо-
гайтъ да имъ нещравлятъ още блануръ
и кокошницъ гединки! То баше неспоко и
несъвершило, но още по издвигателно баше за
мене умиреното отъ Костакя и лошито др-
ми, когур баше ми надумавъ противу народно-
ствта ми. Много нбдтъ испослъ, каио смъ се
обещавъ за твоя служба и за претърпването уни-
жене, такавъ смъ отъ лодъ и досада и се-
га даге, каио се убвта за твоя не мога да
си го спомня безъ потръпване. Но и Неофритъ,
верваши, и любимица лу Костакя много нб-
тъ испослъ сдъ имави служай да си припам-
няйтъ, че сдъ ме обидели и запарили

Твоя баше първото ми възвкание въ за-